

Huệ Lan không thể khoan tay làm thỉnh. Vì hạ bệ xong Phan Thiện, người ta sẽ loại trừ luôn Lê Tùng. Hồi chiều, Văn Bình vừa dụ dỗ nàng dọn đường loại trừ chàng...

Nàng ngẩng phắt, giọng chắc nịch :

— Ông có bằng cứ gì về việc chồng tôi ở Nam vang ?

Nguyễn Biên chia một mảnh giấy viết tay ngược ngọac :

... Em thân mến.

Em nên nghe lời anh Nguyễn Biên. Anh đang ở Nam vang. Tuần sau, sẽ lên đường qua Âu châu. Anh chờ em... Anh chờ em từng giây, từng phút.

Anh của em.

LT.

Huệ Lan vò nát miếng giấy trong tay, về mặt băng khuâng. Đúng là tuồng chữ quen thuộc của chàng. Nàng không thể biết được đây là một công trình của Nguyễn Biên.

Nàng nhìn bình hoa lê-dơn trên bàn :

— Ông muốn tôi đi Nam vang ư ?

Nguyễn Biên gạt đầu :

— Muốn.

— Đi bằng cách nào ?

— Xe hơi.

— Tôi không có thông hành. Lại còn chiếu khán nữa. Trong hoàn cảnh này, người ta sẽ không cho tôi xuất ngoại. Dầu tôi được phép của công an, đời cũng không có hy vọng xin được dấu nhập nội của chính phủ Cao miên. Vì ông còn lạ gì, tôi là nhân viên chính thức của ông Hoàng.

— Có yên tâm. Tôi đã lo xong đủ giấy tờ.

— Bao giờ đi ?

— Ngay bây giờ.

— Trời, tôi chưa sửa soạn gì cả.

— Cô sửa soạn, người ta sẽ nghi ngờ.

— Tôi phải báo cho mẹ và em tôi biết.

— Lại càng nguy hơn. Ở trong nghề, cô phải biết rằng tình cảm gia đình thường tai hại. Tôi biết cô nhớ cụ và các em. Ở vào hoàn cảnh cô, tôi cũng nhớ quay quắt, vì dầu sao chúng ta cũng là con người, mà đối với con người thì tình yêu là trên hết. Cô nên đặt tình yêu với Lê Tùng lên trên hết... Trong tương lai, cô giải thích cho gia đình hiểu cũng chưa muộn.

— Sợ ra đi lần này tôi không về nữa.

— Ở lại, cô sẽ bị bắt. Bị bắt một cách xuẩn động và phi lý. Ra đi, cô sẽ ở gần Lê Tùng, như có hằng mong ước.

Nguyễn Biên coi đồng hồ :

— Muộn rồi. Yêu cầu cô quyết định.

Huệ Lan thở dài :

— Thưa ông, ruột gan tôi rối như tơ vò... tôi không thể nào quyết định được.

Giọng Nguyễn Biên đánh lại :

— Vậy, nhân danh Lê Tùng, nhân danh tình yêu thiêng liêng giữa hai người, tôi quyết định giùm cô. Yêu cầu cô theo tôi..

— Xin phép ông để tôi viết lại mấy chữ ?

— Cho ai ?

— Cho mẹ tôi.

— Không nên. Việc xuất ngoại của cô cần được giữ kín.

— Tôi chỉ viết mấy giòng từ biệt.

— Cũng không nên. Tôi không muốn người thân của cô biết cô tự ý ra đi.

— Vâng, tôi xin lãnh ý ông. Nhưng ít ra ông cũng cho tôi 5. 7 phút để sửa soạn quần áo.

Mục đích của Huệ Lan là kéo dài thời giờ. Nàng cảm thấy mỗi giây đồng hồ được ở lại trong căn nhà chật hẹp này là một giờ hạnh phúc. Nàng cảm thấy nhớ tất cả : nhớ khuôn mặt hiền từ của mẹ nàng, nhớ tiếng cười trong trẻo của bầy em ngày thơ, nhớ những đóa hoa ni-lông nàng sắp xếp trong bình, nhớ cả con chó Nhật lùn, lông trắng như bông, mắt đen láy, nằm ngoan ngoãn dưới gầm giường, không bao giờ sủa lớn. Thậm chí Huệ Lan còn nhớ cả rặng hoa dâm bụt xé cửa nhà, những chiếc lá xanh biếc nõn rơn với tia nắng mặt trời buổi sáng, trước giờ nàng ăn điềm tâm, sửa soạn đi làm.

Gần như thói quen, trước giờ ăn điềm tâm Huệ Lan thường mở cửa cho gió sáng ùa vào, và để ngấm rặng dâm bụt than thuộc. Nàng còn thấy rõ trong trí những cái lỗ tròn, được dùng làm lối ra vào cho đàn bệt-giê nghịch ngợm. Đôi khi mấy đứa trẻ hàng xóm cũng mượn lối đi này của chó để chơi trò ú tim với nhau.

Những kỷ niệm ấy đang lùi dần về quá khứ... Huệ Lan muốn nán lại để chào mẹ, chào các em. Song nàng cũng muốn đi để gặp Lê Tùng. Nàng biến thành người máy, mặc cho ngoại cảnh quyết định.

Hiểu rõ nội tâm của nàng, Nguyễn Biên lắc đầu, giọng nghiêm nghị :

— Cũng không nên nữa. Cô mang quần áo theo, người ta sẽ biết là cô dụng ý bỏ đi. Tốt hơn là đi người không. Người ta sẽ mù tịt.

— Khờ quá, tôi lấy gì thay đổi.

— Cô đừng ngại. Nam vang nhỏ hơn Sài Gòn thật đấy, nhưng về đồ ngoại hóa, không thua, có lẽ còn vượt Sài Gòn. Có thể mua sắm đủ thứ, miễn hồ có tiền.

— Tiền dành dụm của tôi đang ở trong quỹ Tiết kiệm.

— Tôi đã bảo cô đừng ngại mà... Lê Tùng đã có đủ tiền.

Huệ Lan đặt tay vào nắm cửa :

— Vâng.

Con đường trước nhà vắng ngắt. Tiếng chìa khóa quay trong ổ reo lên một âm thanh náo nùng.

Như người mất hồn, Huệ Lan trèo lên xe hơi. Cửa xe vừa đóng, nàng nhận ra bóng dáng quen thuộc của đàn em trên xích lô máy đậu xích trước nhà. Nàng rú lên :

— Ông ơi !

Nguyễn Biên lạnh lùng :

— Các em cô về rồi. Cô muốn quay lại gặp chúng, phải không ?

Nàng lắp bắp :

— Vâng... ông cho phép tôi về một lát.

— Một lát là bao lâu ?

— 5 phút.

— Hừ, cô xin 5 phút, chứ 5 sao tôi cũng không cho phép. An ninh của cô và của Lê Tùng nằm trong tay tôi, và tùy thuộc phần nào vào thái độ của cô đêm nay.

— Tôi chỉ giả từ các em rồi đi ngay.

— Cô đừng bắt tôi phải to tiếng.

— Ông cũng đừng bắt tôi phải la lên.

— À, cô không muốn đi thì thôi, tôi không cưỡng ép. Tôi đến đây với tư cách bè bạn. Với tư cách ân nhân, cứu cô ra khỏi mạng lưới tàn nhẫn của ông Hoàng, đưa cô tôi gặp người yêu. Tôi đến đây không phải để quyến rũ cô làm điều phi nghĩa, hoặc bức bách cô theo tôi qua Nam vang. Vàng, tôi đã hết lời rồi, xin mời cô xuống. Và từ nay, xin cô đừng nghĩ tới việc tái ngộ Lê Tùng nữa...

Trong khoảnh khắc, tinh ruột thịt mạnh hơn tinh xác thịt, Huệ Lan nhồm dậy trên băng, sửa soạn mở cửa. Nàng có cảm giác như vừa được phóng thích khỏi nhà giam sau nhiều ngày mất tự do. Mẹ nàng, đàn em của nàng là một phần cần yếu của đời nàng. Nàng sẽ quên tất cả, bỏ tất cả... Nàng sẽ gánh chịu sự trừng phạt bất công của ông Hoàng...

Nhưng Huệ Lan lại thấy Lê Tùng... Hình bóng Lê Tùng lơ lửng trong không gian mù mịt... Giọng nói Lê Tùng phảng phất trong đêm khuya thăm lặng...

Hơn một lần, chàng đã ôm nàng. Hơn một lần, hai người nằm bèn nhau trong bóng tối của gian phòng kín đáo, da thịt cọ sát, hơi thở quyện nhau. Mỗi khi nhớ lại, Huệ Lan bần thần hàng giờ. Tạo hóa không phú cho nàng những đường cong diễm ảo để lôi cuốn đàn ông nên nàng dễ rung động hơn mọi phụ nữ khác trước sự mơn trớn của nam giới.

Nàng phải gặp Lê Tùng. Nàng cần sống lại những thời khắc thần tiên trong phòng riêng với chàng. Tinh xác thịt vùng dậy mạnh mẽ, át hẳn tinh ruột thịt.

Huệ Lan lắc đầu, giọng ngao ngán :

— Xin lỗi ông, tôi lỡ lời. Tôi bằng lòng theo ông. Ông mang tôi đến chân trời, tôi cũng đi. Lê Tùng là tất cả đời tôi. Vì Lê Tùng, tôi sẵn sàng bỏ hết.

Nguyễn Biên nhếch mép cười bí mật. Trong bóng tối, Huệ Lan không thể nhìn thấy nụ cười lạ lùng của hắn.

Xe hơi phóng qua cầu Thị Nghè về Sài Gòn.

..

Tuy trời giữa trưa, bên ngoài nắng như thiêu đốt, phòng của Văn Bình lại chìm trong bóng tối.

Các cửa sổ đều che rèm kín mít. Rèm bằng nhung xanh ngăn không cho ánh sáng lọt vào. Đồ đạc giản dị, nhưng đắt tiền và tối tân. Ngoài bộ xa lông lùn bằng gỗ bạch đàn — loại gỗ đắt tiền nhất nhì thế giới — gồm hai cái ghế lót da báo, và cái bàn gẩy thủy tinh trong suốt, chế tạo bên Pháp. căn phòng chỉ gồm một cái giường lớn, kê sát tường, bấm nút điện thì biến thành ghế sofa hoặc bàn viết.

Đặc điểm của cái giường là nằm ở góc, giữa hai tấm gương lớn, loại giường thường thấy trong các lâu đài yên hoa ở Âu châu. Ở đầu giường, người ta thấy một cái hộp chữ nhật, bên trên có nhiều đồng hồ tròn và nút bấm khác nhau.

Nằm trên giường, người ta có thể bấm nút để mở cửa, đóng cửa, mở máy thu thanh, vô tuyến truyền hình và máy ghi âm, máy hát âm thanh nổi. Cái nút màu trắng ở giữa hộp được dùng để mở tủ lạnh, gắn ngầm vào giường : tủ lạnh từ từ hé mở.

chủ nhân có thể tự tay lấy rượu uống, khỏi phải cất công xuống đất.

Loại giường này do Văn Bình đích thân vẽ kiểu và dòu đốc cho một công ty đồ gỗ trừu danh ở lương Hồng thập tự thực hiện. Nó có thể nhấc lên, hoặc hạ xuống 60 độ, nó lại có thể ung chuyển nhẹ nhẹ như ngồi trên lò xo.

Tấm nệm là kỳ công của kỹ nghệ đồ gỗ phụng ự cho tình yêu: nó dày đúng 30 phân, vô cùng m ái, chứa một hệ thống-tiện riêng, trời nóng nó phát ra hơi lạnh, trời lạnh nó toát ra hơi nóng, giống như máy điều hòa khí hậu nóng lạnh, chủ nhân lại có thể ấn định mức nóng lạnh theo ý thích.

Một ngọn đèn cực mạnh treo trên trần chiếu lên giường, khi mọi ánh sáng trong phòng tắt hết, ngọn đèn này được bật lên, người ta có cảm tưởng ánh sáng ở trên sân khấu thoát y vũ. Lại lung hơn nữa là đèn rất sáng mà không nóng, cũng không làm người nằm trên giường nhưc đầu. Nếu không dùng đèn trên trần, chủ nhân có thể mở một loạt đèn rọi xung quanh giường, gồm hàng chục bóng đèn nhỏ, nhiều màu khác nhau, tạo ra một khung cảnh iên thai...

Văn Bình sửa soạn căn phòng khác thường ỷ để đón Quỳnh Bích. Vừa bước vào, nàng giật mình.

Nàng nghe nói nhiều về nghệ thuật hưởng lạc của Văn Bình, nhưng không thể ngờ óc sáng kiến của chàng lại phong phú đến thế. Với sự thỏa thuận của ông tổng giám đốc, Văn Bình thiết lập một vũ thiên đường trên nóc một bin-đinh đồ sộ và đại lộ Hồng thập tự. Chàng chiếm trọn tầng

cao nhất, gồm 10 phòng, một sân lộ thiên trồng cỏ non nhập cảng từ Anh quốc để chơi gôn, một bể bơi tương bằng thủy tinh trong suốt cho người đẹp biểu diễn đường cong nguyên tử và hai thang máy riêng, một để chàng lên xuống, một để đưa xe hơi lên ga-ra hoặc mang xuống đường.

10 phút trước, xe hơi do Văn Bình lái từ từ vào sân sau bin-đinh. Cửa sân sau được điều khiển bằng điện. Cửa vào thang máy cũng được điều khiển bằng điện. Quỳnh Bích chờ cho chiếc xe đua xinh xắn chui gọn vào thang máy mới hỏi:

— Trời ơi, anh thuê căn nhà này bao giờ?

Văn Bình quàng vai nàng, giọng âu yếm:

— Không, đây là phòng riêng của anh, anh bỏ tiền ra xây cất. Bin-đinh phía trước là của một công ty địa ốc.

Cửa vào phòng cũng được điều khiển bằng điện. Văn Bình mở đèn trong phòng rồi kéo ghế cho nàng ngồi:

— Bên ngoài nóng lắm, em cởi áo cho mát.

Không biết chàng vô tình hay cố ý vì nàng chỉ mặc cái áo sơ-mi hở tay. Nàng nhìn chàng trần trần, chàng ôm ghì lấy, hôn môi thật lâu.

Đột nhiên, nàng xô chàng ra, bưng mặt khóc rưng rức. Chàng vỗ về:

— Tại sao đang vui em lại khóc?

Nàng đáp trong nước mắt:

— Hề gần anh, em lại khóc. Những lần trước, em chỉ dám khóc mà không dám thổ lộ tâm tình lần này...

— Anh biết em yêu anh em yêu anh tha thiết... Như vậy đủ rồi, anh không đòi hỏi gì thêm nữa.

— Không, anh ạ... Em chưa yêu anh thành thật.

— Hừ, em đừng nói nhảm.

— Thật đấy, em đã lợi dụng tình yêu và lòng tin cậy của anh.

Văn Bình nheo mắt :

— Lợi dụng như thế nào?

Quỳnh Bích đáp nhanh, sợ rút rè có thể thay đổi ý kiến :

— Lợi dụng những phút ôm ấp anh để đánh cắp tin tức, tài liệu, trao cho địch. Anh ơi, em đã làm điệp viên cho địch, em không xứng đáng với tình yêu của anh nữa. Sau nhiều đêm suy nghĩ, đắn đo, em quyết thu tội với anh. Em không dám xin sự khoan hồng, vả lại, tội của em cũng không đáng được hưởng khoan hồng...

Đang hồng hào, mặt Văn Bình trở nên tái nhợt. Chàng thử người, ném diều Salem mới đốt vào đĩa đựng tàn. Tuy nhiên, chàng không nói gì hết.

Quỳnh Bích quý xuống, gục đầu vào đùi chàng, giọng đau đớn :

— Anh giết em đi ! Anh gọi điện thoại cho ông Hoàng đưa em vào khám đi ! Sự yên lặng của anh còn làm em chua xót gấp trăm lần. Thà em bị ra tòa, em bị hành quyết... thà anh chửi mắng, đánh đập em...

Văn Bình thở dài :

— Những điều anh không ngờ đã xảy ra. Nhân viên của Sở bị địch đe dọa mua chuộc là việc thường, song anh không ngờ kẻ bị lôi cuốn vào vòng phản bội lại là em, em là người anh tin nhất. Sở dĩ anh yên lặng vì đang nghĩ tới những tin tức

quan trọng mà với tư cách thư ký riêng của anh em đã nộp cho địch. Em nhớ lại xem : em đã nộp cho địch những gì ?

— Mọi tin tức, tài liệu liên quan đến Lê Tùng.

— Thảo nào ! Bao giờ em gặp lại họ ?

— Nội ngày nay. Sau khi hò hẹn với anh để lấy thêm tin tức về vụ Lê Tùng. Em xin đặt tình mạng em dưới quyền xử dụng của anh. Em sẵn sàng giết hẳn rồi trở về cho anh đưa ra tòa án quân sự.

— Em có quan niệm khá hời hợt về nghề nghiệp. Giết nhân viên của địch không phải là nhiệm vụ thông thường của ta. Dầu em đã phản bội, Sở cũng không muốn truy tố hoặc hạ sát em. Vì như vậy vô ích, hoàn toàn vô ích.

Em đừng quên rằng theo nội quy anh là người chịu trách nhiệm. Vì anh đã mềm lòng trước sắc đẹp của em. Anh đã thiếu thận trọng để tài liệu mật lọt vào tay em, cũng như đã thiếu thận trọng để địch tổ chức được em làm điệp viên.

— Trời ơi, bây giờ biết làm sao ?

— Dầu em là Trời cũng không thay đổi được tình thế. Cả em và anh đang ở vào tình thế nguy nan nhất. Nếu em tận tình giúp anh, chúng ta sẽ có thể dành lại quyền chủ động.

— Anh bảo em tự sát ngay em cũng tuân theo không từ chối.

— Hừ, em là người cực đoan và nóng nảy, không hiểu sao lại lạc lõng vào nghề tình báo. Kẻ thường gặp em là ai ?

— Nguyễn Biên. Đó là tên giả. Em không biết hẳn ở đâu. Khi nào muốn tiếp xúc, em phải dùng hệ thống hộp thư chết, hoặc đăng báo...